

Chương 7

“Chị!”

“Cút đi chỗ khác!”

“Chị...chị...”

Nó nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên là có ý gì chứ? Thành Huân! Bây giờ, gáy chị nóng đến nỗi có thể chiên trứng được đấy! Nếu như nấu nước, nước có thể nóng đến 100 độ đấy! Cho nên, nhân lúc tôi còn nói chuyện đàng hoàng, cậu tốt nhất nên biến mất đi khuất mắt tôi.

“Xem ra, chị có chuyện không vui phải không? Em dẫn chị đi chơi.”

Cho em xin được không?! Chưa kịp nổi điên lên, Thành Huân đã nắm chặt cánh tay tôi.

“Sao em lại đến trường chị?” Tôi đi về lớp, nghe tôi hỏi, Thành Huân chỉ cười hì hì. Nó nói là đến tìm Tú Nhi, tôi không có gì để nói. Nhưng trên cánh tay tôi có Tú Nhi sao? Xin em bỏ cánh tay đáng thương của chị ra được không?

“Này, bỏ tay chị ra.”

“Ái chà, mắc cỡ gì chứ? Em là chồng tương lai của chị mà.”

“Nếu có thể, em buông tay chị ra được không?”

“Không được, nếu người khác ăn hiếp chị thì sao!”

“Ha ha ha, đừng khoác lác nữa.”

Đúng lúc tôi không nhin được nữa, sắp mở miệng mắng nó một trận, có người chặn lời tôi.

Quay lại, không ai xa lạ: Tú Nhi. Cô ta chạy đến, hất tay Thành Huân ra. Tốt! Làm rất tốt, Tú Nhi!

“Em điên à? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì làm em muốn hủy hoại cuộc sống tươi đẹp của mình anh? Trên đời này thiếu gì người tốt, tại sao lại là con nha đầu này?”

“Đồ khôn! Muốn chết à?” Tôi gầm lên.

“Hử...? Cậu có chuyện gì à? Hì hì, không phải đâu. Tôi đang lo lắng một cô gái vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang như cậu lại yêu phải Thành Huân nhà tôi.” Vẻ mặt Tú Nhi không phải đùa.

Con nhỏ này thật là cao thủ, trong phút chốc đã thay đổi hoàn toàn nét mặt. Sau đó, nó bỏ mặt Thành Huân đứng đó, kéo tôi vào phòng vệ sinh. Thành Huân không thể xông vào phòng vệ sinh nữ, đành phải sột ruột chờ bên ngoài.

Những lúc thế này, tôi cảm thấy Tú Nhi thật đáng sợ, như là người phụ nữ có trái tim độc ác nhất.

Nói với Tú Nhi tất cả mọi chuyện vậy, phiền chết được. Có ai thấy quachuyện thế này chưa: bạn bè đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đầu sắp nổ tung, mình lại có thể ôm bụng cười ha ha?

“Hừ, tớ đi đây.”

“Ha ha ha... Ha ha ha...”

Tôi bắt giác thốt ra từ “Con điên!” Rất tự nhiên.

Từ trong phòng vệ sinh bước ra, gặp phải Ngân Hách ở hành lang. Cách một khoảng khá xa là Thành Huân đang đứng giậm giậm chân. Xem ra, hai người họ vừa gây nhau, cũng có thể nhận thấy, Thành Huân bị thiệt hại nặng.

“Là cậu dọa Thành Huân à?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Ngăn ngừa hiểm họa mà.”

“Làm rất hay.”

Nhìn mặt Ngân Hách, tôi thật sự không thoải mái tí nào.

“Cậu đã lưu số điện thoại tôi chưa?” Ngân Hách hỏi.

“Hừ... Rồi, thiệt thòi cho cậu quá.”

Thật nhìn không quen nụ cười của hắn. Tôi có cảm giác như hắn đang công bố với toàn thiên hạ sự kém thông minh của tôi. Mình lại gọi thằng nhóc nhỏ hơn mình một tuổi là “anh”? Tức quá! Tóm lại, hắn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần tôi. Lúc tôi định bước đi, hắn nắm chặt tay tôi.

“Gì thế!” Tôi ngược nhìn hắn.

Ngân Hách hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Hừ!”

Lẽ nào cậu thật không biết mới hỏi tôi? Ngoài chuyện đó ra còn chuyện nào nữa! Chuyện gọi cậu là “anh” và chuyện công bố với mọi người sự kém cỏi của tôi! Chính là hai chuyện này!

“Không có, không có gì. Sao thế?” Tôi giả vờ như không có gì, hỏi lại hắn, Ngân Hách đặt tay lên đầu tôi. Bây giờ, cậu lại khoe khoang thân hình cao lớn của cậu à! Chuyện gì thế?

Đã có rất nhiều người vây quanh tôi và Ngân Hách. Bạn cùng lớp tôi thì không nói gì, thậm chí các bạn lớp bên cạnh cũng vây xung quanh. À, thật ra không phải vây bọc xung quanh, mà là giả vờ chạy qua chạy lại nhìn trộm

chúng tôi. Hiểu lầm của các bạn nữ lớp 12 tôi vẫn chưa hóa giải được. Họ tin chuyện tôi và Ngân Hách yêu nhau.

“Cẩn thận nhé.”

“....?”

“Nghe nói gần đây có rất nhiều tên biến thái.”

“Cậu không phải biến thái à?” Tôi hỏi kháy.

“Cũng phải, biến thái cũng có mắt mà.”

“Hừ!”

Ngân Hách toét miệng cười, sau đó nói với tôi:

“Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi ngay.”

“Biết rồi, biết rồi! Cậu đi đi.”

Ngân Hách vẫy vẫy tay bước đi. Tôi nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng dáng hấn, sau đó, trở về lớp. Xung quanh tôi lại thêm vài chủ đề Ngân Hách, nào là nhìn gần, cảm thấy Ngân Hách càng đẹp trai, da thật trắng, ra dáng thiếu gia, lúc cười môi thật gợi cảm, đủ cả... Còn tôi ư? Có lẽ vì mặt tôi không thu hút lắm, nên không đến nỗi làm mọi thứ xáo trộn lên.

“Huê Bân!”

“Hả?”

Tôi ngẩng đầu lên, là lớp phó đang chạy về phía tôi. Đáng sợ thật, nếu thị lực tôi kém một chút, thì sẽ tưởng là con bò đầu vàng.

“Có người nhờ tôi chuyển cho cậu.” Con bò đầu vàng nói.

“Ai thế?”

“Không biết, có một đứa con trai đưa cho tôi.”

Tôi nhận món quà đã được gói giấy cẩn thận mà lớp phó đưa. Sau đó, tôi không nghĩ ngợi gì, mở quà ra xem. Nhìn thấy có một miếng đệm ngò, trên giấy viết một hàng chữ

“Lúc ngò học sẽ cảm thấy thoải mái hơn” Mọi người đều hỏi là ai, nhưng tôi không biết, quả thật không biết. Tôi nhắn tin cho Thành Huân. “Là em à?”

“Hả? Chuyện gì? Chị nhớ em hả! Hi hi! Mừng quá!”

Gởi cho tôi tin nhắn không ăn nhập vào đâu như thế thì có lẽ không phải Thanh Huân, cho nên không để ý đến nhóc tì này. Sau đó, tôi tưởng là Ngân Hách nên quyết định xuống lầu tìm hấn hỏi cho rõ, lúc đi trên hành lang, tôi gặp Ngân Hách. Nhưng hấn không đứng một mình. Hấn đang đứng đối mặt với một bạn nữ. Đứng giữa hành lang làm gì thế?

Xem ra không phải lúc tôi chạy đến hỏi đông hỏi tây. Cho nên, tôi đứng yên tại chỗ xem kịch. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống cô bạn này đang tỏ tình với Ngân Hách.

“Bức thư này...nhất định...phải xem!” Giọng van xin của bạn nữ nghe thật thống thiết.

Một linh hồn đáng thương làm sao, chỉ thấy vẻ ngoài của hắn, đã điên đảo tinh thần vì hắn.

Ngân Hách nhìn thấy tôi, không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào, nhướn miệng cười. Không ổn, tên này, không ổn. Ngân Hách trả thư tình cho bạn nữ, nhìn tôi nói: “xin lỗi! Cảm ơn tấm lòng của bạn, nhưng tôi đã có em gái mà tôi cần phải bảo vệ rồi.”

Hoang đường, huyết áp tôi tăng lên! Tôi thơ thẩn đi vào lớp. Xung quanh lại bàn tán xôn xao, nhao nhao hỏi tôi là quà của ai tặng. Tôi nhất quyết không trả lời, trong tình huống này, làm ngơ là thượng sách. Tiết học tiếp theo, tôi cầm bút viết loạn xạ như bị thần kinh.

Gì chứ? Em gái cần phải bảo vệ gì chứ? Nhảm nhí, giọng nói nhảm nhí lại vang bên tai tôi.

Nhảm nhí vô cùng! Thật sự sắp điên rồi.

Tôi cũng không phải không nghĩ qua sẽ đánh hắn toi bời. Nhưng không may là chuông vào lớp reo lên, tôi đành phải đi lên lầu. Lửa giận ngàn ngút trong lòng tôi không dễ gì dập tắt. Hắn vẫn nhìn theo tôi chăm chăm.

“Nào, mọi người mở sách trang 302. Ở trang 302 có bức hình, trong hình có một cô gái rất đẹp phải không?...”

“Hắn quả thật nói xằng nói bậy, nhảm nhí, thật muốn đánh chết người.”

“Hử...um... Huệ Bân, có gì không....

hài lòng về cô à?”

“Ta sẽ lấy máy khâu khâu miệng người lại, để người không nói được nữa.”

“Huệ Bân, cho dù không thích cô, những lời như vậy có thể nói nhỏ giọng thôi!”

“Ta sẽ móc mắt người.”

Chỉ nghĩ đến Ngân Hách, tôi vừa nói một mình vừa cầm bút viết vẽ loạn xạ. Nhưng bỗng cảm thấy không khí xung quanh có vẻ không bình thường, tôi ngẩng đầu nhìn. Tất cả các học sinh đều nhìn tôi.

“Sao thế?” Hỏi bạn cùng bàn, bạn chỉ lắc đầu. Ngẩng lên nhìn cô, mặt cô tỏ vẻ bị tổn thương.

Sao lại thế chứ?

Sau này tôi mới biết, hóa ra là cô hiểu lầm những lời tôi lầm bầm là nói với cô. Tôi không có cơ hội giải thích, bị đuổi ra khỏi lớp học thân thương. Tóm lại, từ sau khi gặp hấn, không có chuyện gì thuận lợi.

“Hử?”

Ngoài ra, lúc học môn xã hội, tôi bị cảm! chẳng bao lâu, điện thoại tôi rung lên. “Chúc cậu trải qua một ngày ấm áp.”

Đã là đầu mùa hạ rồi, tôi tệ nhất, tôi lại bị cảm. Hấn lại còn nói là một ngày ấm áp? Không may, số điện thoại nhắn cho tôi là “1004”. Thời đại này, ngay cả thiên sứ cũng nhắn tin à? Tôi cứ lầm bầm câu nói này. Tôi nhắn tin cho Ngân Hách. “Ngừng ngay trò chơi ấu trĩ của cậu đi. Phiền chết được. Mấy ngày nay cậu tưởng mình là thiên sứ à?” Trong 3 phút tiếp theo, tôi nghe tiếng “tít tít”. Tên nhóc này, lúc học không chú ý nghe giảng. “Nói gì thế?”

Tôi. “Cậu không biết tôi nói gì sao? Cậu chẳng phải bảo tôi trải qua một ngày ấm áp sao? Tâm đệm ngồi là cậu làm à?”

Ngân Hách. “Mới sáng sớm mà đã bị cảm nắng rồi à?”

“Đệm ngồi không phải cậu tặng à? Đầu mùa hè tặng đệm ngồi làm gì?”

Rốt cuộc là ai chứ? Tôi bỗng cảm thấy thật đáng sợ. Không phải là?...

Kết thúc một ngày ở trường, tôi và hấn đi trên con đường tối om...

“Tám đệm ngồi, thật... không phải cậu làm à?”

“Nếu nói thêm lần nữa, tôi sẽ bị khản cổ mất.”

“Được, được. Rốt cuộc là ai chứ?”

“Thôi bỏ đi.”

“Ừ, bỏ đi. nhưng là ai chứ? Không phải Thành Huân mà?”

“Đừng nghĩ nữa, vào nhà đi.”

Vào nhà, tôi đi thẳng lên lầu, tắm rửa, thay quần áo. Hôm nay bị cảm rồi, phải ngủ sớm một chút. Tôi nằm trên giường, mở điện thoại.

“Bóng dáng em trở về nhà thật đẹp.”

Đây là gì? Nhìn vào thời gian gửi tin, là khoảng thời gian tôi về nhà.

Nhìn thấy tôi sao? Cũng nhìn thấy Ngân Hách à? Thế thì đang ở gần nhà tôi?

Tít tít.. Lại thêm tin nhắn, tôi vừa xem suýt chút ngất xỉu “Chưa ngủ à, tám chưa? Rất muốn ôm em vào lòng.”

“Không phải là... tên tâm thần chứ?” Tôi luống cuống chạy ra khỏi phòng, đúng lúc đâm sầm vào Ngân Hách.

“Lý Huệ Ân!”

“Đợi chút!”

Tôi chạy xuống tầng trệt, mở cửa đi ra ngoài, sau đó, chạy đến bên công, quan sát chung quanh. Nhưng trời đã tối quá, không nhìn thấy gì. Luôn cảm thấy như có đôi mắt đang âm thầm nhìn, tôi nổi da gà. Nếu đánh nhau với những người cao lớn vạm vỡ, ít ra còn biết địch thủ, nhưng thế này như là đấu với người tàng hình vậy.

“Là ai, mau ra đây!” Tôi như bị khùng, la lớn.

Nhưng chung quanh im phăng phắc, cùng với sự im lặng này, tôi run rẩy cả người.

“Thiên sứ, nếu ngươi bị ta bắt được, ngươi chết chắc! Còn không mau ra đây?”

“Xem ra cậu thật sự bị cảm nặng rồi. Cậu muốn thách đấu với thiên sứ à?”

Tôi quay lại Ngân Hách đang gác tay lên cửa, nhìn tôi đang căng thẳng tột độ. Hắn ta đặt tay lên trán tôi. “Bệnh rồi à?”

“Tôi cảm thấy không khỏe.”

“Đang sốt mà. Thấy cậu thách đấu với thiên sứ thì biết cậu không bình thường. Vào nhà đi.”

Nghe thấy Ngân Hách nói, tôi thở dài, nói gì với hắn chứ?

Tối hôm đó, tôi không nhận thêm tin nhắn kỳ lạ nào nữa. Nhưng tôi cứ trần trọc mãi, không ngủ được. Thời gian trôi qua một cách vô định, tôi dường như dừng ở một nơi nào đó, lạnh run cả người.

Sáng hôm sau, vừa ra khỏi cổng, tôi và Ngân Hách không nói câu nào, cứ đứng như thế hồi lâu.

Trên bức tường ngôi nhà đối diện, trên bức tường vừa cao vừa rộng đó có một hàng chữ: Tối qua tôi ở đây.

Vừa to vừa rõ.

“**C**huyện này rốt cuộc là sao...”

Ngân Hách lên tiếng trước. Nãy giờ đứng như mất hồn, giờ mới định thần lại, tôi lắc đầu.

“Là tên vô lại mà tôi nói. Hóa ra, tối hôm qua hắn đợi ở đây.”

“Nói gì thế?”

“Nếu hiểu kỳ thì xem cái này đi.”

Tôi mở điện thoại đưa cho Ngân Hách. Anh ta chăm chú xem hết các tin nhắn, rồi đóng mạnh nắp điện thoại. “Này, điện thoại của tôi mà. Cậu mạnh tay vậy?”

“Là một tên quấy nhiễu. Bắt đầu khi nào?”

“Hôm qua. Không phải sao? Bắt đầu từ hôm qua? Tóm lại không lâu.”

“Là quấy nhiễu, một tên quấy nhiễu.”

“Sống 19 năm, bị quấy nhiễu thế này là lần đầu tiên.”

“Thời đại ngày nay, có nhiều người có sở thích không giống nhau, nhưng người này...”

“Phân tích tiếp đi?”

“Sắp trễ rồi.”

“A, phải rồi! Mau đi thôi!”

Ờ? Tôi luôn có cảm giác có vật gì đó xoay quanh. Ngân Hách chắc không nói ra điểm chính. Tôi tuy trong lòng không dễ chịu gì, nhưng cũng không thể trễ học được, đành phải chạy băng băng đến trường. Ngân Hách đưa tôi đến tận cửa lớp.

“Này, cậu về lớp cậu đi.” Tôi nói.

“Cậu ngồi chỗ nào?”

“Chưa biết à?”

“Biết chứ. Hôm nay đừng đổi chỗ nhé!”

“Ừ.”

Ngân Hách hất cằm về phía chỗ ngồi của tôi, sau đó, hần bước vào lớp tôi.

Bọn con gái đang bận bịu với công việc của mình. Sự xuất hiện của Ngân Hách, tất nhiên, làm cho mắt của bọn chúng biến thành mắt thờ.

“Mỗi giờ đổi tiết, tôi đều đến xem xét tình hình. Cậu nên ngoan ngoãn đợi tôi ở đây.”

“Tôi không mềm yếu như những đứa con gái khác. Cậu đừng lo, cứ như trước là được rồi.”

“Giờ đổi tiết, tôi đến mà cậu không có ở đây?”

“Không có ở đây thì sao? Cậu tưởng có thể đánh chết tôi sao? Cậu là người làm thuê, không được làm tôi chết!”

“Ai nói tôi sẽ đánh chết cậu? Báo cáo với chủ tịch một vài chuyện xảy ra xung quanh “câu” hiệu phó thì được rồi.”

“Đồ xấu xa!” Tôi phát cáu, Ngân Hách đi ra ngoài.

Các bạn nữ xung quanh nhìn tôi, vẻ thèm muồn. Mặt Ngân Hách ăn ngon lắm sao? Vài bạn nhìn tôi với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Nhất thiết đừng nhìn tôi như thế, ở cạnh một người như hấn có gì đáng ngưỡng mộ chứ? Bỗng nhiên, điện thoại trong túi rung lên.

“Anh yêu em.”

Ba từ quý quá! Nhân vật chính là 1004. Rốt cuộc là ai?

Mỗi lúc đổi tiết, Ngân Hách đều đến lớp tôi để xem tôi còn ở đó không. Sự bảo vệ quá đáng này không chỉ một ngày, ba ngày sau vẫn còn tiếp tục. Đến ngày thứ ba, lúc ăn cơm trưa và cơm tối, Ngân Hách làm một việc cực kỳ phiền toái là, bung đĩa cơm đến lớp tôi ăn.

“Này, về lớp cậu mà ăn.”

“Nói chuyện khi ăn là mất lịch sự.”

“Chẳng lẽ vô duyên vô cớ xâm nhập lớp khác là lịch sự à?”

“Này, nuốt rồi hãy nói chuyện. Bản chết được, tôi không ăn nổi nữa.”

“Thế thì cậu về lớp mình ăn.”

“Văng trúng tôi rồi này.”

Luôn miệng nói văng trúng mình, lại còn ngồi trước mặt tôi ăn cơm là có ý gì? Việc mỗi tiết học đều có tin nhắn bí hiểm đã dồn ép tôi đến sắp điên lên, cậu lại còn xông vào lớp tìm tôi.

Bỗng điện thoại lại rung.

“Không được ngồi ăn cùng với tên con trai khác, không thể tha thứ.”

“Vô lại. Thiên sứ chết tiệt!”

Tôi lảm bảm chưa hết câu, lại có thêm tin nhắn nữa.

“Em phải đi cùng anh đến hết cuộc đời. Anh đang nhìn em.”

“Sau khi người hiện thân, hãy nói những lời này.” Tôi lảm bảm tiếp.

“Gì thế?”

Tôi đưa điện thoại cho Ngân Hách, anh ta vẻ mặt lập tức biến dạng. Tôi bung đĩa cơm đã ăn xong đứng dậy, suýt chút nữa lại ngồi bệt xuống đất. Nguyên nhân là bọn con gái lớp 11 ở ngoài cửa sổ lớp tôi.

Cho dù Ngân Hách rất đào hoa, nhưng các cậu cũng không nên đến nhìn lộ liễu thế chứ. Tôi chẳng phải đã không còn gì có thể nói nữa sao. Tôi đặng hắng,

đi ra khỏi lớp, hình như ánh mắt của tất cả nữ sinh lớp 11 đều tập trung vào mọi cử động của tôi.

Tôi đặt đĩa cơm ở nơi quy định, rồi trở về lớp. Lớp phó dửng dưng cảm của chúng tôi đang đứng cạnh Ngân Hách và nói với hắn: “Tớ giúp cậu mang đĩa cơm này ra ngoài nhé.”

“Thế thì nhờ cậu giúp rồi.”

“Khách sáo gì chứ... Cơm trưa ngon không?”

Ai nhìn thấy cũng cứ tưởng họ người quen. Lớp phó à, xin cậu đừng như thế, lẽ nào đây cũng là một mảnh khốe? Bình thường, nhờ chuyện gì, cậu ấy cũng không muốn động một ngón tay, bây giờ lại đích thân bung đĩa cơm của Ngân Hách ra ngoài. Ôi, huyết áp của tôi hình như đang lên.

Tôi nói vậy với Ngân Hách: “Này, ăn xong rồi thì đi đi.”

“Đến căn tin đi.”

“Tôi đi làm gì? Đi chơi với bạn cậu đi!”

Tôi đã hủy trận đá banh rồi, mua cho tôi lon nước đi.”

“Này, tại sao tôi phải mua?”

Đối với hắn mà nói, sự phản kháng của tôi chỉ là rác rưởi. Cuối cùng, tôi cũng phải mua cho hắn một lon coca cola. Bước ra khỏi căn tin, tôi va phải một người.

“A!”